

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

KATEDRA WOJSK ŁĄCZNOŚCI

JAWNE

Egz. Nr 2

ppłk dypl. Henryk KITKOWSKI

**ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI ROZPOZNANIA
SPECJALNEGO**

(pomoc naukowa)

12016

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
KATEDRY SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

833683
833683

WARSZAWA

WRZESIEŃ

1968

32
AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

KATEDRA WOJSK ŁĄCZNOŚCI

JAWNE

~~XXXXXXXXXX~~

Egz. Nr 2

ppłk dypl. Henryk KITKOWSKI

ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI ROZPOZNANIA
SPECJALNEGO

(pomoc naukowa)

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
KATEDRY SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

833683
833683

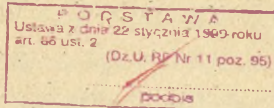
WARSZAWA

WRZESIEŃ

1968

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Swierczewskiego

35
Zadd. prot. 12652

JAWNE

Egz. nr ...2.

"ZATWIERDZAM"
Cz.p.o. SZEF KATEDRY WOJSK ŁACZNOŚCI

płk dr Michał GELETA

Dnia 7.8.1968 r.

ppłk dypl. Henryk KITKOWSKI
ORGANIZACJA ŁACZNOŚCI ROZPOZNANIA SPECJALNEGO

Pomoc naukowa

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Swierczewskiego
133683

WARSZAWA

WRZESIEŃ

1968 r.

T R E Ś Ć

- I. Wykorzystanie środków łączności przez siły rozpoznania specjalnego.
- II. Wyposażenie grup rozpoznawczo-dywersyjnych w środki i materiały łączności.
- III. Łączność radiowa z grupami rozpoznawczo-dywersyjnymi.
- IV. Łączność wewnątrz zgrupowania i grup rozpoznawczo-dywersyjnych.

I. Wykorzystanie środków łączności przez siły rozpoznania specjalnego

Zasadniczym warunkiem zapewniającym sztabom wojsk operacyjnych otrzymywanie danych o nieprzyjacielu, zdobytych przez siły rozpoznania specjalnego, działające na jego tyłach, jest posiadanie dobrej i niezawodnej łączności. Te dwa zagadnienia - rozpoznanie i łączność - ściśle się z sobą wiążą, bowiem szybkie i we właściwym czasie wykorzystanie danych z rozpoznania przez sztaby wojsk operacyjnych zależy od terminowego ich otrzymywania.

Rozpoznanie specjalne prowadzone jest siłami grup rozpoznawczo-dywersyjnych, które są organizowane przez sztaby frontu, armii lub dywizji i przerzucane na tyły nieprzyjaciela prowadząc działania na ich korzyść. Dowodzenie nimi realizują komórki rozpoznawcze wymienionych sztabów, które wykorzystują do tego celu dowództwa i środki łączności pododdziałów rozpoznania specjalnego.^{x/}

W systemie dowodzenia grupami rozpoznawczo-dywersyjnymi łączność ogranicza się najczęściej do jednego ogniwa: sztab przełożony /front, armia lub dywizja/ - grupa. Mogą być jednak przypadki przerzucania w określony rejon zgrupowania rozpoznawczo-dywersyjnego. Wówczas łączność wydłuża się o jedno ogniwo, to jest: sztab przełożony - dowódca zgrupowania oraz dowódca zgrupowania - grupa. Jednak i w tym wypadku każda grupa rozpoznawczo-dywersyjna powinna mieć możliwość nawiązania łączności ze sztabem nadrzędnym.

Problem zapewnienia łączności z grupami rozpoznawczo-dywersyjnymi jest o tyle specyficzny, że istnienie przeszkody jaką jest linia frontu, ogranicza wykorzystanie wszelkich dostępnych środków łączności. Przeszkodę tę można "pokonać" niemal wyłącznie za pomocą łączności radiowej. Ze względu na warunki działania, również zapewnienie łączności w ramach zgrupowania rozpoznawczo-dywersyjnego czy też wewnątrz każdej grupy rozpoznawczo-dywersyjnej, a także między tymi grupami i siłami partyzanckimi musi być oparte przede wszystkim na środkach radiowych.

Łączność radiowa posiada niestety szereg cech ujemnych a przede wszystkim łatwość wykrywania miejsca rozmieszczenia

^{x/} W okresie drugiej wojny światowej te ośrodki dyspozycyjne nazywano potocznie "Centralą".

pracujących radiostacji drogą radionamierzenia, co jest szczególnie kłopotliwe, gdyż nieprzyjaciel może dość szybko ustalić rejon działania grupy rozpoznawczo dywersyjnej. Dlatego też prowadzenie korespondencji za pomocą środków radiowych przez grupy rozpoznawczo-dywersyjne musi być ograniczone do wypadków koniecznych. Stąd wszystkie te dane, które mogą być ustalone i uzgodnione na własnym terytorium przed przerzutem grupy, względnie każdorazowo przed przystąpieniem grupy do wykonania zadania, powinny być w miarę możliwości jak najszerszej i jak najbardziej szczegółowo rozpracowane. Aby zapobiec wykryciu miejsca rozmieszczenia radiostacji grupy oraz utrudnić nieprzyjacielowi prowadzenie rozpoznania radiowego, stosuje się odpowiednie sposoby prowadzenia korespondencji radiowej. Tam gdzie to możliwe, a szczególnie dla porozumiewania się wewnątrz grup rozpoznawczo-dywersyjnych oraz z siłami partyzantów, wykorzystuje się inne środki łączności /łącznicy, środki sygnałowe/. Grupy rozpoznawczo-dywersyjne mogą również korzystać z łączności ruchu partyzanckiego, lecz będą to raczej rzadkie wypadki.

II. Wyposażenie grup rozpoznawczo-dywersyjnych w środki i materiały łączności

Zaopatrywaniem grup rozpoznawczo-dywersyjnych w niezbędne środki i materiały łączności, jak również utrzymywaniem z nimi łączności radiowej zajmują się pododdziały łączności wchodzące w skład organicznych pododdziałów rozpoznania specjalnego frontu, armii i dywizji.

Wyposażenie grup dywersyjno-rozpoznawczych w odpowiednio sprzęt i materiały łączności uzależnione jest od postawionego jej zadania, składu grupy, jej podległości oraz odległości rejonu działań grupy od linii frontu.

Każda grupa dywersyjno-rozpoznawcza wyposażona jest najczęściej w jedną radiostację krótkofalową typu R-350^{x/}. Radiostację tę wykorzystuje się do utrzymania łączności ze sztabem przeznaczonym lub /jeśli grupa działa w ramach zgrupowania rozpoznawczo-dywersyjnego/ z dowódcą zgrupowania. Natomiast jeśli przewiduje się konieczność utrzymania łączności wewnątrz grupy, wyposaża się je w kilka radiostacji ultrakrótkofalowych typu R-352.^{x/} Radiostacje tego typu mogą być również wykorzystane dla łączności w ramach zgrupowania rozpoznawczo-dywersyjnego.

^{x/} Patrz: Podstawowe dane taktyczno-techniczne radiostacji - -
- załącznik 1.

Grupa rozpoznawczo-dyweryyjna powinna również posiadać dodatkowe źródła zasilania do radiostacji, wystarczające na cały okres jej działania oraz części wymienne tych elementów, które łatwo ulegają uszkodzeniu /bezpieczniki, lampy, wkładki mikrofonowe itp/.

O ile istnieją potrzeby i możliwości, to określona grupa rozpoznawczo-dyweryyjna może być wyposażona w dodatkowe specjalne urządzenia łączności takie jak: urządzenia do ładowania akumulatorów, mikrofonowe urządzenia podsłuchowe, radiowe urządzenia naprowadzające w rejon zbiórki /po zrzucie/, specjalne środki radiowe do naprowadzania samolotów na cel itp.

Grupa rozpoznawczo-dyweryyjna wysyłana na tyły przeciwnika powinna zabrać z sobą niezbędny sprzęt i materiały łączności. Gdy przerzuca się je do rejonu działań bojowych drogą lotniczą, to w czasie jej wysadzania - radiostaje /w zależności od typu/ umocowuje się na oporządzeniu żołnierzy lub zrzuca się na spadochronach w odpowiednich zasobnikach.

Mogą zaistnieć wypadki /choć rzadkie/, że grupa rozpoznawczo-dyweryyjna otrzyma sprzęt i materiały łączności już w rejonie działań. Możliwe to będzie wówczas, gdy w okresie pokoju lub w toku wojny na terytorium kontrolowanym przez nieprzyjaciela zostaną zorganizowane bazy zaopatrzenia grup rozpoznawczo-dyweryyjnych. Przy takim rozwiązaniu należy ustalić sposób dostarczania sprzętu i materiałów łączności z bazy do rejonu lądowania lub działania grupy rozpoznawczo-dyweryyjnej.

Jeśli grupa rozpoznawczo-dyweryyjna po wykonaniu zadania z różnych przyczyn pozostaje na tyłach nieprzyjaciela, wówczas należy przewidzieć uzupełnienie jej w dodatkowe materiały łączności /szczególnie w źródła zasilania/ ewentualnie wymianę uszkodzonych radiostacji.

Radiostacje przeznaczone dla łączności wewnątrz grupy rozpoznawczo-dyweryyjnej z reguły są obsługiwane przez samych użytkowników. Radiostacje przeznaczone dla łączności ze sztabem ~~podrzędnym~~ ^{podrzędnym} obsługiwane są przez etatowych operatorów. Żołnierze grup rozpoznawczo-dyweryyjnych wyznaczeni na operatorów tych radiostacji muszą być wysokiej klasy specjalistami posiadającymi umiejętność odszukiwania i usuwania drobnych uszkodzeń w radio-

stacji.^{x/} Powinni oni również znać i umieć obsługiwać radiostacje przeciwnika, aby w razie ich zdobycia można było wykorzystać je dla własnych potrzeb. Szczególnie będzie to potrzebne w wypadku działania grupy rozpoznawczo-dywersyjnej przez dłuższy czas na tyłach nieprzyjaciela.

Ze sposobem obsługi radiostacji będących na wyposażeniu grupy powinni być zapoznani wszyscy żołnierze grupy, /w szczególności dowódca grupy/, ponieważ zawsze należy się liczyć z ewentualnością utraty operatora.

Każda grupa rozpoznawczo-dywersyjna otrzymuje dane radiowe, sygnały rozpoznawcze i dokumenty tajnego dowodzenia tylko w zakresie jej dotyczącym. Muszą one być pieczołowicie chronione i zabezpieczone, a w wypadku gdyby mogły dostać się w ręce przeciwnika - zniszczone.

W praktyce będą miały miejsce wypadki, że przy przesuwaniu się frontu na obszar przeciwnika może zaistnieć konieczność zmiany podporządkowania i dowodzenia grupami rozpoznawczo-dywersyjnymi. W takim wypadku, sztab nadrzędny /np. sztab frontu lub armii/ może przekazać swoje niektóre grupy sztabowi podległemu /np. armii lub dywizji/. Przekazanie takie może się odbyć z powiadomieniem grupy lub też bez powiadomienia. Zmiana systemu dowodzenia może nastąpić także na tyłach nieprzyjaciela, kiedy dla wykonania wspólnego zadania z kilku grup tworzy się jedno zgrupowanie. W każdym wypadku sztab dokonujący zmiany podporządkowania, obowiązany jest przekazać zainteresowanemu sztabowi dane radiowe i dokumenty tajnego dowodzenia odnośnych grup rozpoznawczo-dywersyjnych.

III. Łączność radiowa z grupami rozpoznawczo-dywersyjnymi

Dla utrzymania łączności z grupami rozpoznawczo-dywersyjnymi, w rejonach rozmieszczenia pododdziałów rozpoznania specjalnego na szczeblu frontu, armii i dywizji, organizuje się radiowe centra odbiorczo-nadawcze.

Centrum odbiorczo-nadawcze jest wyposażone w radiostacje krótkofalowe średniej mocy /najczęściej typu R-118/, a na szczeblu armii -frontu również w radiostacje typu R-830/, krótkofalowe odbiorniki radiowe o wysokiej czułości i selektywności

x/ W drugiej wojnie światowej, najczęstszą przyczyną utraty łączności z grupami rozpoznawczo-dywersyjnymi było uszkodzenie ich radiostacji lub wyczerpanie się źródeł zasilania. Patrz: Kawka H., Wolanowski Z. "Żywe srebro". Wyd. MON 1963 r. s. 233.

oraz urządzenia /typu R-351/ umożliwiające odbiór sygnałów telegraficznych nadawanych za pomocą nadajnika automatycznego i zapisywania ich na taśmie magnetofonowej. Na każdym szczeblu dowodzenia /front, armia, dywizja/ możliwości radiowego centrum odbiorczo-nadawczego są dostosowane do maksymalnej ilości grup rozpoznawczo-dywersyjnych organizowanych na danym szczeblu, z uwzględnieniem ewentualnych dodatkowych potrzeb utrzymania łączności z siłami partyzanckimi i jednostkami wojskowymi prowadzącymi działania w okrążeniu lub rozproszeniu.

Radiowe centrum odbiorczo-nadawcze utrzymuje łączność radiową i ewentualnie łączność przewodową /jeśli istnieją warunki jej organizowania/ z komórką rozpoznawczą swego sztabu /frontu, armii lub dywizji/.

Dla łączności z radiowym centrum odbiorczo-nadawczym sztabu przełożonego grupa rozpoznawczo-dywersyjna wykorzystuje radiostację krótkofalową typu R-350 /lub R-350 M/, umożliwiającą zastosowanie automatycznego nadajnika telegraficznego, zapewniającego nadawanie tekstu cyfrowego z dużą prędkością.

Praca szybkim telegrafem jest tylko jednostronna - od grupy rozpoznawczo-dywersyjnej do radiowego centrum odbiorczo-nadawczego. Natomiast centrum do grupy przekazuje wiadomości telegrafem słuchowym /znakami Morse'a/ za pomocą ręcznego klucza telegraficznego. Wynika to z faktu, że ze względu na radionamierzenie nieprzyjaciela - radiostacja grupy musi się ograniczać do jak najkrótszego czasu nadawania, natomiast odbierać może bez ograniczeń.

Łączność między radiowym centrum odbiorczo-nadawczym sztabu przełożonego a każdą grupą rozpoznawczo-dywersyjną z reguły organizuje się na kierunku radiowym. Utrzymuje się ją tylko w określonych okresach, a więc ustala się seanse łączności z każdą grupą rozpoznawczo-dywersyjną.

Ilość seansów łączności z poszczególnymi grupami w ciągu doby uzależniona jest od zadania każdej grupy, ilości i pilności informacji, czasu przebywania grupy na tyłach nieprzyjaciela oraz warunków jej działania na terytorium kontrolowanym przez nieprzyjaciela. Każdy seans łączności z określoną grupą powinien trwać nie dłużej niż 30 minut, lecz nadawanie przez radiostację grupy musi być ograniczone do minimum.

W tym celu opracowuje się harmonogram pracy z każdą grupą podając jej do wiadomości przed wysłaniem na tyły nieprzyjaciela. Według tego harmonogramu nawiązuje się łączność z poszczególnymi grupami. Terminy seansów powinny się zmieniać w nieregularnych odstępach czasu.

Grupa rozpoznawczo-dywersyjna może być zobowiązana do nawiązania łączności we wszystkich ustalonych seansach, lub tylko wówczas, gdy posiada do przekazania określone wiadomości. Może być stosowany i taki sposób, że jeden - dwa seanse łączności uznaje się za zasadnicze. W czasie ich trwania grupa powinna nawiązać łączność z radiowym centrum odbiorczo-nadawczym, a jeśli nie ma ku temu warunków - praca odbywa się podczas rezerwowych seansów. Jeszcze inny sposób polega na tym, że według harmonogramu określa się tylko jeden seans łączności na dobę z daną grupą, a w razie potrzeby ustala się każdorazowo dodatkowe seanse. Należy jednak mieć na uwadze fakt, że nawiązanie łączności podczas niektórych seansów może nie dojść do skutku z powodu niesprzyjającego położenia grupy lub na skutek oddziaływania nieprzyjaciela.

W czasie każdego seansu powinno nawiązać się dwustronną łączność. Jednakże w określonych sytuacjach może być zastosowana zasada nadawania wiadomości przez radiostację grupy bez potwierdzenia ich odbioru przez radiowe centrum odbiorczo-nadawcze, co rzecz oczywista, nie daje pewności grupie, czy zostały one odebrane.

Do pracy na każdym kierunku radiowym z grupą rozpoznawczo-dywersyjną przydziela się odpowiednie częstotliwości dostosowane do warunków rozchodzenia się fal elektromagnetycznych zależnie od pory doby i roku.

Zmiana danych /przede wszystkim częstotliwości roboczych/ na kierunkach radiowych z poszczególnymi grupami może następować:

- co pewien nieregularny okres czasu, ustalony z góry;
- raz na dobę;
- po każdym seansie łączności;
- w zależności od potrzeb - co każdorazowo regulowane jest przez radiowe centrum odbiorczo-nadawcze.

Może być stosowana również zasada, że nawiązanie łączności i wywołanie korespondentów na każdym kierunku odbywa się na stałej częstotliwości wywoławczej /zmienianej co pewien okres/.

natomiast wymiana wiadomości odbywa się na innych częstotliwościach ustalanych każdorazowo przez radiowe centrum odbiorczo-nadawcze.

W celu zapewnienia każdej grupie rozpoznawczo-dywersyjnej możliwości przekazywania pilnych informacji w dowolnym czasie /poza ustalonymi seansami łączności na każdym kierunku radiowym/, w radiowym centrum odbiorczo-nadawczym wydziela się odbiorniki radiowe, na których prowadzi się ciągły, całodobowy nasłuch na częstotliwościach dyżurnego odbioru.

Na kilka kierunków radiowych /cztery-pięć kierunków/ wydziela się jedną częstotliwość dyżurnego odbioru, którą zmienia się dość często w nieregularnych odstępach czasu. Na tych częstotliwościach nawiązuje się łączność w okresach między ustalonymi seansami, gdy zachodzi potrzeba natychmiastowego przekazywania pilnych i ważnych wiadomości.

Niezależnie od tego, na szczeblu armii i frontu dla wszystkich grup rozpoznawczo-dywersyjnych może być wydzielona jeszcze jedna częstotliwość dyżurnego odbioru /stanowiąca jak gdyby awaryjną częstotliwość/, której zmiana następuje po dłuższym okresie czasu. Na tę częstotliwość mają prawo włączać się grupy rozpoznawczo-dywersyjne, które z określonych przyczyn utraciły czasowo łączność z centrum odbiorczo-nadawczym i nie mogą jej nawiązać w zasadniczych relacjach radiowych.

W celu zabezpieczenia się przed dywersyjną działalnością nieprzyjaciela, ustala się odpowiednie sygnały rozpoznawcze, których kod musi być odmienny dla każdej grupy.

Każdy korespondent powinien posiadać kilka sygnałów rozpoznawczych. Po każdorazowym nawiązaniu łączności podaje się zasadniczy sygnał rozpoznawczy, a następnie w treść przekazywanej informacji "wplata się" sygnały uzupełniające. Sygnały rozpoznawcze nie mogą być nigdzie zapisane, tylko zapamiętane przez dowódcę i operatora radiostacji. Przedsięwzięcia te mają szczególne znaczenie w przypadku dostania się dokumentów łączności w ręce nieprzyjaciela.

Prowadzenie korespondencji przez grupę rozpoznawczo-dywersyjną w ustalonych godzinach nie powinno być dokonywane z miejsca działania lub stałego bazowania grupy. Na ten czas radiostacje z obsługą należy przesunąć do innego rejonu i zmienić ten rejon natychmiast po zakończeniu nadawania.

IV. Łączność wewnątrz zgrupowania i grup rozpoznawczo-dywersyjnych

Jeśli określone grupy rozpoznawczo-dywersyjne będą działały w ramach zgrupowania rozpoznawczo-dywersyjnego wówczas istnieje potrzeba zapewnienia łączności radiowej między dowódcą zgrupowania a podległymi mu grupami.

Jeśli poszczególne grupy rozpoznawczo-dywersyjne działają w odosobnieniu lecz według ogólnego planu dowódcy zgrupowania, to łączność z każdą grupą organizuje się na oddzielnych kierunkach, prowadząc korespondencję tylko w ustalonych terminach. W danym przypadku, dowódca zgrupowania winien również prowadzić całodobowy nasłuch w celu odbioru pilnych wiadomości między ustalonymi seansami od poszczególnych grup.

Natomiast w przypadku prowadzenia przez grupy rozpoznawczo-dywersyjne działań w ścisłej współzależności, względnie jeśli istnieją sytuacje wymagające utrzymania stałego kontaktu między dowódcą zgrupowania a podległymi grupami, wówczas łączność zapewnia się w sieci radiowej z możliwością wyprowadzenia poszczególnych korespondentów do pracy na kierunek radiowy. Mogą zaistnieć i takie sytuacje, że z częścią grup trzeba będzie zapewnić łączność w sieci radiowej, a z jedną /dwoma/ grupą wykonującą oddzielne zadanie - na kierunku radiowym. Takie sposoby organizacji łączności radiowej stosuje się tylko na krótki okres czasu /tj. na okres wykonywania określonego zadania/, przy czym prowadzenie korespondencji ogranicza się do przekazywania ustalonych krótkich sygnałów i tylko w koniecznych sytuacjach.

Do organizacji łączności radiowej w ramach zgrupowania wykorzystuje się radiostacje krótkofalowe /typu R-350/ lub ultrakrótkofalowe /typu R-352/, co będzie uzależnione przede wszystkim od wielkości rejonu działania zgrupowania rozpoznawczo-dywersyjnego.

Określone grupy rozpoznawczo-dywersyjne wchozące w skład zgrupowania muszą jednakże mieć zapewnioną możliwość przekazywania bardzo pilnych informacji do nadrzędnego sztabu /niezależnie od ich przekazywania dowódcy zgrupowania/, jak również nawiązywania łączności z tym sztabem w przypadkach, gdy dowódca zgrupowania wraz ze swoją grupą dowodzenia zostanie zlikwidowany przez nieprzyjaciela. To ostatnie wymaga również, aby określeni dowódcy grup rozpoznawczo-dywersyjnych zawczasu byli przygotowani

do przyjęcia dowodzenia całością zgrupowania i w tym celu należy ich zaopatrywać w dokumenty eksploatacyjne łączności radiowej zgrupowania.

Dla zapewnienia łączności między dowódcą grupy rozpoznawczo-dywersyjnej a podległymi mu podgrupami jak również pojedynczymi zwiadowcami grupy, wykorzystuje się radiostacje ultrakrótkofalowe /typu R-352/. W tym celu organizuje się zazwyczaj sieć radiową dowódcy grupy, którą uruchamia się tylko w określonych sytuacjach działania tej grupy.

Poza środkami radiowymi w zgrupowaniu, a przede wszystkim w poszczególnych grupach rozpoznawczo-dywersyjnych, dla przekazywania krótkich sygnałów stosuje się środki sygnalizacyjne. Takie środki jak: gwizdki, środki pirotechniczne, latarki, strzały z broni itp. mogą być wykorzystane do dawań sygnałów na rozpoczęcie ataku podczas działania z zasadzki albo w celach ostrzegawczych. Mniej głośnie lub przystosowane do otoczenia środki sygnalizacyjne /chorągiewki, lustra, sygnały ręką, naśladowanie głosu zwierząt itp/ należy stosować w sytuacjach wymagających bezwzględnie skrytego działania grupy.

Wymiana pisemnej korespondencji między grupami zgrupowania rozpoznawczo-dywersyjnego jest możliwa tylko wtedy gdy istnieją warunki wykorzystania łączników z miejscowego ruchu oporu lub sił partyzanckich.

Łączność między grupą rozpoznawczo-dywersyjną a działającymi w jej rejonie polowymi jednostkami partyzanckimi najczęściej zapewnia się przez łączników. W tym celu ustala się punkty lub skrzynki kontaktowe. gdzie odbywa się wymiana informacji /pisemnych lub ustnych/ przez łączników wysyłanych bądź przez jednostki partyzanckie /lub ruch oporu/ lub też przez grupę rozpoznawczo-dywersyjną.

Łączność radiową między grupą rozpoznawczo-dywersyjną a jednostkami partyzanckimi organizuje się tylko w przypadkach istnienia trudności kontaktowania się w uprzednio podany sposób. Łączność tę organizuje się najczęściej na kierunku radiowym, przy czym praca odbywa się również tylko w ustalonych okresach doby.

Załączniki:

- Nr 1 - Podstawowe dane taktyczno-techniczne radiostacji.
- Nr 2 - Schemat łączności radiowej rozpoznania specjalnego dywizji /przykład/.
- Nr 3 - Schemat łączności radiowej rozpoznania specjalnego armii /przykład/.

OPRACOWAŁ
ADIUNKT KATEDRY WOJSK ŁĄCZNOŚCI

ppłk dypl. H. KITKOWSKI

Odbito w 51 egz.

Egz. nr 1-Szefostwo Wojsk Łączności
Egz. nr 2-51 Bibl.Tajna
Wyk. ppłk Kitkowski
Druk. ZU
Nr ks. 02156/02258/WW
Kor. K.J.

w zależności od częstotliwości roboczej.

Radiostacja zasilana jest z suchych baterii anodowych i żarzenia. Ciężar kompletu zasilania bateryjnego wynosi w przybliżeniu 3,75 kg.

Komplet nowych baterii zapewnia zasilanie radiostacji na 25 półgodzinnych /10 min. - nadawanie, 20 min - odbiór/, seansów pracy przy szybkim telegrafowaniu w normalnych warunkach klimatycznych.

Baterie suche /111-AMCG - 15,5 A/ godz. "W" i 32 NMCG - 1,55 A/godz "A" /mogą być magazynowane od 1,5 + 2 lat. W końcu okresu magazynowania zapewniają one 15 - 20 seansów łączności.

W komplet radiostacji wchodzi 28 m taśmy filmowej z rozliczeniem na 25 stugrupowych telegramów/na jeden stugrupowy telegram zużywa się w przybliżeniu 1,1 m taśmy/. W miarę potrzeby może być przydzielona oddzielna dowolna ilość taśmy.

Czas rozwijania lub zwijania radiostacji /bez anteny/ wynosi nie więcej jak 30 min. /nie wchodzi w to czas strojenia odbiornika i nadajnika, który wynosi 1 - 1,5 min/.

Całe urządzenie robocze i części zapasowe radiostacji rozmieszczone są w dwóch składowych częściach obudowy, w specjalnych przedziałach, schowkach i uchwytach. Ciężar kompletnej radiostacji wynosi nie więcej niż 13,75 kg.

Radiostację przenosi i obsługuje jeden operator - radiotelegrafista.

Uwaga:

Jednostki rozpoznania specjalnego wyposaża się już w zmodernizowaną radiostację R-350 M, której ciężar wynosi 11 kg. Zapewnia ona łączność na fali przestrzennej do 1000 km.

2. Radiostacja typu R-352

Radiostacja typu R-352 jest radiostacją foniczną, ~~simpleksową~~ ~~przenośną~~, ultrakrótkofalową z modulacją częstotliwości.

W radiostacji zastosowano kwarcową stabilizację częstotliwości, zapewniającą nawiązywanie łączności bez szukania korespondenta oraz utrzymywanie łączności w kierunkach i sieciach radiowych bez podstrajania się, na dowolnej z trzech nastawionych częstotliwości, rozmieszczonych w zakresie od 44 do 50 MHz.

Roboczy komplet radiostacji składa się z następujących części:

- urządzenia odbiorczo-nadawczego umieszczonego w torbie brezentowej z pasem nośnym;
- dwóch akumulatorów typu SCD-12;

- anteny prętowej lub promieniowej;
- kompletu słuchawkowo-~~mi~~krofonowego /laryngofon i słuchawka połączone z sobą i przystosowane do zakładania na głowę/.

Radiostacja zapewnia łączność z radiostacjami tego samego typu w terenie średnio pokrytym, w dowolnej porze doby i roku, przy pracy z anteną prętową i przeciwwagą na odległość do 5 km. Podczas pracy z anteną promieniową o działaniu kierunkowym zasięg łączności zwiększa się do 10-15 km.

Radiostacja jest zasilana z srebrocynekowych akumulatorów typu SCD-12. Komplet zasilania zabezpiecza ciąglą pracę radiostacji w ciągu 10-12 godzin w normalnych warunkach klimatycznych i przy stosunku czasu odbioru do nadawania 6 : 1. Ciężar roboczego kompletu radiostacji nie przekracza 3 kg.

OPRACOWAŁ
ADIUNKT KATEDRY WOJSK ŁACZNOŚCI

ppłk dypl. H. KITKOWSKI

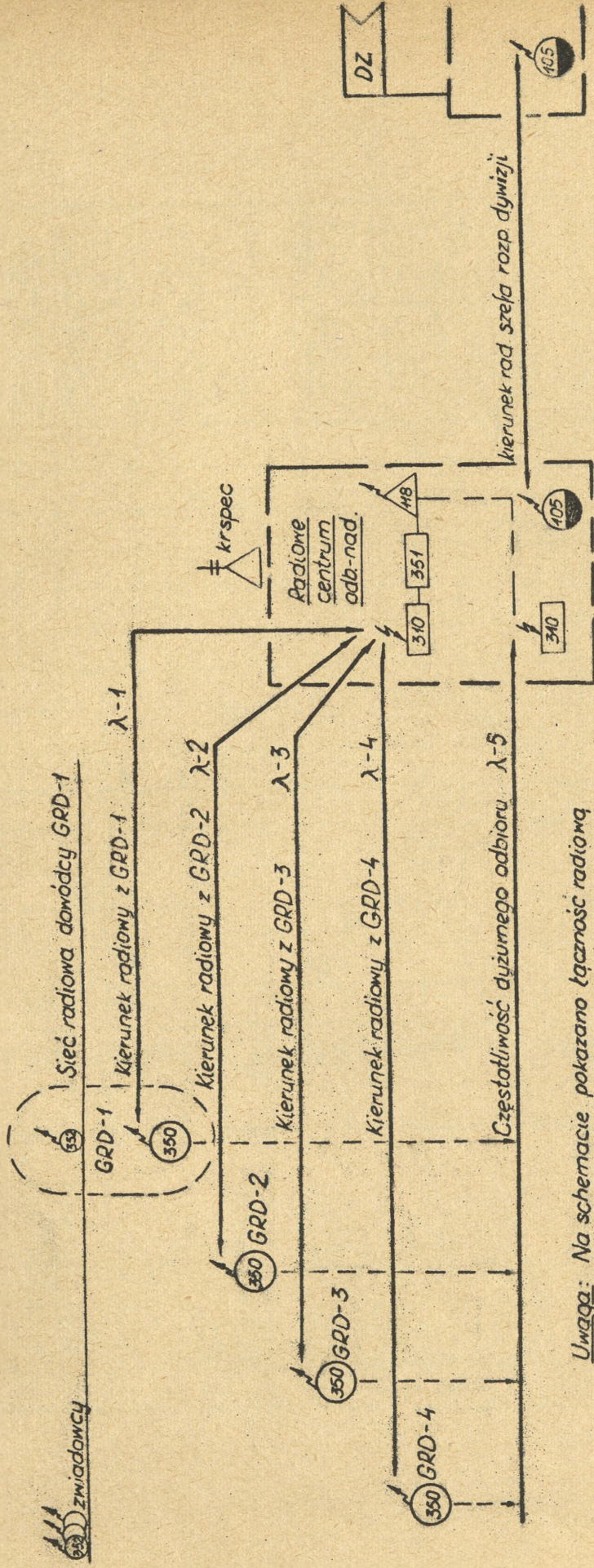
Odbito w 51 egz.

Egz. nr 1-51 zał.do skryptu.

Załącznik nr 2

EGZ. nr
Nr ks. 02259/MW

SCHEMAT
ŁĄCZNOŚCI RADIOWEJ ROZPOZNANIA SPECJALNEGO DYWIZJI
(przykład)

Uwaga: Na schemacie pokazano łączność radiową przykładową tylko w jednej grupie

ARCHIWUM
KABINETU SZKOLENIOWY
GEN. LEONIA K. ...

Wyk. w 5/eqz
Egz. 1-51-217 do skrytka
Mik. polk. Witkowski
Kieśl. H.W.

